

Hvor ligger hunden begravet

1993

Prokuristen var engang forarmet. Senere blev han en holden mand men til gengæld en asocial skiderik, indtil han fik en brandkam i hovedet. Nu kender vi ham som en social foregangsmand. Han har store planer, der kan gøre ham til ny formand for Husejerforeningen.

Sikken voldsom larm her i decemberkulden, tænkte prokuristen. Nå, de graver nok gaden op igen. Det plejer de jo at gøre hver gang, de har lagt nyt dække på efter sidste opgravning.

Ørepropper! - Hvorfor havde han ikke tænkt på det før.

Hvis han nu købte vat i forskellige farver og lavede propper til alle, så ville folk i Humleby se festlige ud i julemåneden. Måske de så igen ville sætte pris på hans initiativer til fælles bedste.

Det var længe siden, prokuristen havde følt sig værdsat. Han blev ikke engang valgt til beboerforeningens bestyrelse. Den skuffelse var det svært at komme sig over.

Ingen havde vist forståelse for hans storslåede visioner i forbindelse med ombygning af beboerhuset. Der var især modstand mod hans forslag om at forsyne huset med et flot tårn, der ikke på nogen måde stod tilbage for Carlsbergs eksotiske tårne og krummelurer.

Ikke en eneste af Humlebys mange kendte arkitekter støttede det forslag. Det var det, der gjorde mest ondt.

Folk i Humleby var begyndt at tænke småligt i kroner og ører. Tårnet kunne rejses for kun godt 3.000 kr. pr. medlem. Fordelt over et par år var det jo ikke noget at snakke om. Der blev nu heller ikke snakket så meget.

Der kom kun en enkelt spids bemærkning om en husejer, der åbenbart har det med at klistre sælsomme udenværker på Hum-

leby-huse. Den sved. Der blev selvfølgelig sigtet til den garage og udestue, han selv fik bygget til for et par år siden. Han syntes ellers han havde gjort meget for, at den historie blev glemt.

Forslaget om et tårn fik kun hans egen stemme. Selv hans egen kone stemte imod. Det havde han svært ved at tilgive hende.

„Ingen roser uden tårne“, havde hun sagt. Som om det var en trøst.

Beboerforeningens medlemmer var nok præget af balladen omkring Husejerforeningen og bestyrelsens ønske om mandat til at gøre endnu mere til fælles bedste. Tænk, at det kan være mistænkeligt at ville gøre noget til „fælles bedste“.

Selv havde han i sin iver for at bakke op bag bestyrelsen rodet sig ind i en heftig diskussion med sin nabo, der endog havde beskyldt ham for at være socialist. Han havde måske drømt om at stemme til venstre for Venstre, men han havde aldrig gjort alvor af det. Efter hans mening var det kernesunde andelstanker han forsvarede.

Men måske var det et problem med kontingentets størrelse.

Han kom i tanke om, hvordan han selv havde siddet på randen af en tvangsauktion i et iskoldt hus uden så meget som en dråbe petroleum at fyre med. Dengang var han i bundløs restance med kontingentet til Husjerforeningen.

Så fik han en ide. Hvis han nu fik fremstillet en miniaturemodel af beboerhuset med tårn på i et vejrfast materiale og med en sprække i taget til at komme penge i, så kunne man måske skaffe penge til tårnet ad frivillig vej. Han var selv indstillet på at yde et klækkeligt bidrag.

Og en måske endnu bedre ide. Hvis han samtidig fik fremstillet modeller af almindelige Humleby-huse, der på samme måde kunne fungere som sparebøsse og så monterede dem på havelågerne hos de husejere, der ikke havde råd til at støtte gadeplanerne, så kunne folk jo give dem en skærv og måske få dem med på tanken om „det fælles bedste“. På den måde kunne man sikkert smelte deres frosne modvilje.

Hvor var det dog en smuk tanke. Så kunne de velstillede som

han selv yde en skærv til de fattige - og så i julemåneden. Hvis han så ovenikøbet fik sat et lille lys i de små huse på folks havelåger - sikke en juleudsmykning det samtidig ville være.

Husejerforeningens bestyrelse havde været helt afvisende over for hans forslag om granguirlander med lys i Humlebys gader. De ville ellers pynte meget mere her end ude på det forblæste Vesterbrogade. Men det var som om Husejerforeningens bestyrelse på forhånd var skræmt, når der kom et forslag om udgifter til „fælles bedste“, uanset hvor smuk og rigtig en tanke, der var tale om.

Men små illuminerede Humleby-huse på udvalgte havelåger ville måske have lidt af den samme julestemningsskabende virkning som granguirlander uden at nogen overhovedet kunne have noget imod det.

Han hørte døren gå og derefter sin belæssede kones trin på trappen. „Nu skal du bare høre. Jeg har fået alletiders ide til fælles bedste“, sagde han.

„Åh nej. Ikke nu igen“, sagde konen og satte sig tungt på den stol, han lige nåede at få skubbet ind under hende.

Det lagde ikke en dæmper på hans begejstring for ideen om sparebøssenhuse på udvalgte havelåger.

„Nå, du bilder dig ind at folk vil blive glade for at have en indsamlingsbøsse stående på deres havelåge. Kan du da ikke huske hvordan du sneg dig langs husmurene, da vi selv skyldte penge til højre og venstre for et par år siden? Tror du, at du dengang ville være blevet glad, hvis folk var begyndt at smide håndører efter dig?“

Der gik et julelys op for prokuristen.

De ville måske alligevel ikke påskønne en sådan håndsrækning. Det ville nok også blive dyrt for ham at få lavet så mange illuminerede sparebøssenhuse, for han var ikke i tvivl om, at den fornærede bestyrelse i Husejerforeningen ville sige nej til at være med til at betale.

Han havde trods det ydmygende nederlag på Beboerforeningens generalforsamling besluttet sig for at stille sig til rådighed

som formand for Husejerforeningen på næste generalforsamling. Så skulle der rigtignok komme andre boller på suppen og mere liv i gaderne.

Han havde længe arbejdet på en snedig plan, som ville feje al modstand til side. Generalforsamlingen ville få et tilbud, som ingen kunne sige nej til.

I sommerferien står de fleste huse i Humleby tomme. Det havde givet ham ideen til at lave Humleby om til feriekoloni for japanere i forbindelse med „Kulturby 96“. Det ville ikke alene være til gavn for kulturbyen. Det ville også skæppe i kassen hos hver eneste husejer. Men så skulle det selvfølgelig også være sådan, at japanerne følte sig hjemme.

I virkeligheden var det den tanke, der havde fået ham til at udforme tårnet på beboerhuset i japansk stil. men det skulle kun være en begyndelse.

Han havde sendt fotos fra Humleby til førende japanske arkitekter og bedt dem om at arbejde videre på de uanede muligheder.

Tanken var faldet i god jord. Han havde fået sendt tegninger tilbage af portaler ved indkørslerne til Carstensgade, Kùchlersgade og Jerichausgades bare ende.

Portalerne var meget japanske og enormt flotte. Han syntes måske, at det skæmmede med de påsatte Toyota-neonskilte. Dem fandt han ikke passende, når der til den tid blev tale om indgange til et lege- og opholdsområde og ikke til gader forbeholdt biler.

Men japanerne havde gjort det klart, at reklameskiltene for dem var en økonomisk betingelse for at gå med i projektet.

Han havde ikke røbet sine planer - endsige vist de flotte tegninger til nogen ikke engang til sin kone.

De skulle komme som en bombe på Husejerforeningens generalforsamling og sikre, at han blev kåret som formand. Han havde mange gange for sit indre blik set hele forsamlingen rejse sig og hylde ham med stående ovationer.

Nu faldt han igen i staver ved tanken om sin forestående triumf.

„Hør“, sagde konen, „der står nogen og pludrer så mærkeligt nede på gaden“.

De gik hen og kiggede ud af vinduet.

Prokuristen blev hed om ørerne. Der stod fire japanere omkring hans Toyota Corolla og snakkede og grinede. Og så gik de ind og ringede på.

„Hvad i alverden mon de vil? De må da være gået forkert“, sagde konen.

Prokuristen sprang hen til døren: „Jeg skal nok gå ned og lukke op“.

De fire japanere smilede og bukkede mange gange for ham, da han åbnede døren.

På forståeligt engelsk fortalte de ham, at de havde været rundt og se på kvarteret: „We like it very much. And we want to buy. Here we have the contract and the money“, sagde en af dem.

Engelsk var ikke prokuristens stærke side. Men da en af dem åbnede en stor tung kuffert og viste ham en ufattelig bunke pænt stakkede helt nye danske tusindkronesedler, gik det op for ham, at de var kommet for at købe hele Humleby.

Hans kone viste sig på trappen.

„Skynd dig at lave noget kaffe. Jeg tager dem med ind på mit værelse. De er vist ude på at sælge mig en ny computer“, sagde han til hende.

„Hvad skal du med en ny computer?“ Se at få dem ud“, svarede hun.

„Lav du nu bare kaffe. De er lige kommet helt fra Japan.“ Prokuristen fik med noget besvær de fire japanere anbragt i sit lille kammer. Han vidste ikke, om han også skulle sætte sig på gulvet, hvor japanerne havde sat sig omkring den store kuffert, eller om han skulle sætte sig på sin kontorstol, så han blev stående.

„Here You have 265 million crowns“, sagde en af japanerne og tog en fyldepen frem. En anden tog et dokument op af sin taske: „And here we have the contract. Please sign here“, sagde han.

Prokuristen svedte:

„I think nok, that You have misunderstand something. My plan is not to sell Humleby but only to rent it to you in the summer in 1996. And not for so many moneyer. And I can not do it now. I am not Chairman - yet“, sagde han.

„What!, sagde japaneren med fyldepenen, „Are You not the chairman. Then we have nothing to talk about“.

De fire japanere rejste sig på en gang - tog kufferten og gik hovedrystende ud og smækkede døren efter sig.

„Nu er kaffen klar. Jeg stiller den frem herpoppe i stuen“, råbte konen oppe fra køkkenet.

Prokuristen gik igen ind på sit værelse og satte sig i kontorstolen. Han så for sig, hvordan de fine portaler faldt sammen, og så samtidig i øjnene, at dermed røg også chancen for at få formandsposten i Husejerforeningen.

Det ringede på døren. Det var formanden for beboerforeningen.

„Vi var vist lidt hårde ved dig på generalforsamlingen. Kom ned til beboerhuset og se, hvad vi har fået lavet“, sagde hun.

Konen kom frem på trappen: „Hvad, er japanerne allede gået? Det må jeg sige. det var godt, du fik dem ud i en fart. Vi skal ikke have en ny computer“. Hun bød formanden for beboerforeningen op til et veldækket kaffebord.

„Jeg så godt nok nogen japanere her udenfor. En af dem sparede til jeres bil. Det var da en sær opførsel. Jeg troede ellers japanere var så høflige“, sagde formanden.

„Dørsælgere er altid kun høflige indtil de har fået et klart nej“, svarede prokuristens kone og så glad på sin mand.

Lidt efter sagde beboerforeningens formand tak for kaffe og bad dem følge med ned til beboerhuset: „I skal se, hvad vi har fået lavet. Det vil glæde jer“, sagde hun.

Prokuristen og hans kone tog frakker på og gik hånd i hånd efter formanden ned ad gaden. Da de gik forbi formanden for Husejerforeningens gadedør, dukkede prokuristen sig lidt. Der stod de fire japanere og ringede på.

Nede ved beboerhuset fik prokuristen et klem af sin kone: „Se dog op“, sagde hun.

Oppe over Beboerhusets skorsten skinnede en stor lysende julestjerne.

„Vi fandt på at sætte sådan en stjerne op på skorstenen. Det smager da lidt af tårn“, sagde beboerforeningens formand.

„En rose så jeg skyde“, nynnede prokuristens kone.

„Ingen roser uden tårne“, sagde prokuristen.

I det samme lyste en masse små lys i øjnene på prokuristens kone. Det var spejling af et stort juletræ.

Prokuristen vendte sig. Minsanten om ikke beboerforeningen havde sat et stort juletræ op foran Beboerhuset.

„Vi ville vente med at tænde til, I var kommet. Kom ind og få et glas gløgg. Pludselig blev der tændt en masse stjernekastere inde i Beboerhuset. Huset var fyldt med glade beboere.

„Så fik vi alligevel skabt lidt julestemning i gaden. God jul“, sagde formanden.

„Merry Christmas“, sagde prokuristen.

Det eneste der nu manglede var den sædvalige glade hundebjæf-fen ovre fra Lundbyesgade, tænkte han.